

CLIMBzin

Občasný zpravodaj HO Sokol Uh. Brod

listopad 2011, číslo 19

Rozhovor se Svištipilkou
Chřibský Hnědák
Moravské Kejkle
Traverso erboso
25 let HOUBu
TA3

0 Kč

Co řekl? *T. Svišť Pilka* O onsajtech a bodech

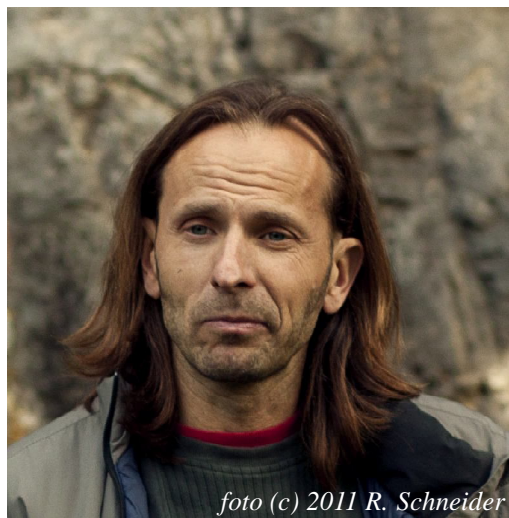

foto (c) 2011 R. Schneider

Onsajat by sa neměl normálně počítat. Ti lidi to vylezou, ani neví jak. Nic to nedokazuje! Za onsajty by se měly v deníčku body odčítat!

V 19. čísle najdete:

Naprosto neuvěřitelných 17 širokouhlých (!!!) stran, hlavně a především O LEZENÍ a lidech kolem něj!

- Co řekl?** - Tomáš Svišť Pilka o onsajtech a jejich hodnotě v lezeckých deníčcích 2
- Čtvrtstoletí horolezeckého oddílu v Brodě Uherském** - krátká vzpomínka těch, kteří byli u toho 3
- Svištipilka** - rozhovor s guruem několika lezeckých generací Tomášem Svištěm Pilkou 4
- Karin a Limski kanal** - 2 zajímavé sportovní oblasti v Chorvatsku - přístup, fotky, zajímavé cesty 10
- Oddílové Ta3** - Bobovi zápisky z jeho prvního výletu do nejmenších z nejvyšších u příležitosti 25. výročí HOUBu 11
- Traverso erboso** - vzpomínka na šlahačku v Arcu aneb jak se chytá bumerang 13
- Moravské Kejkle** - první oupnér závod v Chříbech v nové bouldroblasti 14
- Chříbský hnědák** - 6. ročník cyklo-lezeckého HC 15
- Hot sport news** - aneb, co dělali brodští sokoláci celé léto 16
- Kydy z redakce** - trápení šéfredaktora na pokračování; tentokrát o tom, jak moc miluje lezení 17
- Další nemístný ftípek** - jak ulovit Baracudu 17

foto na titulní straně:
Pochybná pověst 8a, Sloup, Moravský Kras
(c) 2010 Radmil Schneider

MOTto:

Reinhold Messner

Budeme-li stále jen hovořit o svých úspěších a mrtvé zamlčíme, nebudou mladí a nezkušení horolezci věřit, jak nebezpečná ta hra na horách ve skutečnosti je.

3

4

11

13

15

25 let HOUBu

25 let horolezeckého oddílu v Uherském Brodě

Byl jsem požádán, abych napsal několik řádků o založení HO v Brodě. Můj pohled bude určitě subjektivní a nepřesný. Některé důležité události jsem se snažil konzultovat s Laďou Pospíšilem, ale pro nedostatek času jsem se nedostal k jiným důležitým osobám.

Ustavující schůze oddílu proběhla na Lapači 19. 9. 1986. Co jí předcházelo? Já, Šiša a Laďa jsme začali s lezením na střední škole, po vojně jsme začali dojíždět do HO Staré Město. Myslím že Šiša už na střední. Moc nám to nepasovalo a začali jsme přemýšlet, jak to udělat a založit oddíl v Brodě. Věci se daly do pohybu až po té, co jsme potkali skupinu výškových pracovníků, pro něž nebyl nic problém. Hlavní tažnou silou byl Zdeněk Vaculík „Cules“, první předseda oddílu a Jarda Koníček, šedá eminence. V podstatě během pár měsíců zařídili vznik HO Spartak UB. Řekl bych, že nás bylo okolo patnácti, ale jen tři měli nějaké zkušenosti s lezením. Vlastně ještě před založením proběhla první Barborka, kde jsme je učili lézt a hlavně jistit.

Pravděpodobně ještě v říjnu byly první Tatry. Zajímavá akce, do té doby byl v Tatrách akorát Šiša. Ubytování jsme byli v Tatranských Matľiaroch a jezdili jsme přes celé Tatry na Volovku lézt. Jiný terén jsme neznali a průvodce

nebyl. K této výpravě se váže několik bohatýrských historek, ale to by bylo dlouhé vyprávění.

Na začátku byl také problém s cvičitelem, který byl v každém oddíle povinný. Než si Šiša udělal zkoušky, dělal garanta „Štaca“ ze Staráku. Dalším cvičitelem jsem byl já a po mně ještě „Bója“ a „Cules“.

V prvních letech oddílu proběhlo ještě několik akcí, které mně utkvěly v paměti. První výročí, zabijačka na Trojáku. Jarní výjezdy do Prachovek, které po revoluci nahradila voda. V roce 1988 si kupujeme první padák. Ten se stal mnohým osudným, a také jsme se nějak postupně polámali. Rok 1989

nám přinesl dva veliké výjezdy do Ruska. Na sklonku jara proběhl

Kavkaz, a po prázdninách Ťan – Šan. Oba zájezdy proběhly na falešné pozvání, se kterým se „Cules“ musel ve značně podnapilém stavu pochlubit celníkům. Naštěstí nás nezatkli. Na Ťan-Šanu měl Laďa Pospíšil jako první velký letecký úraz. Po revoluci nastal velký zlom. Protože původní členové začínali podnikat, domluvili se s Laďou, aby převzal funkci předsedy. To

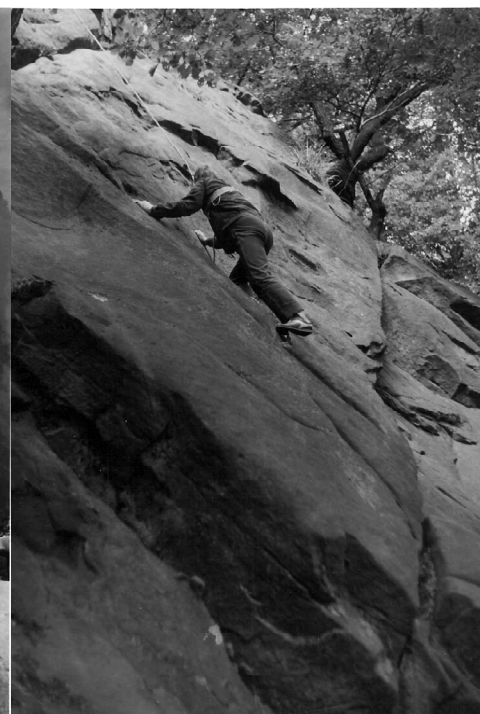
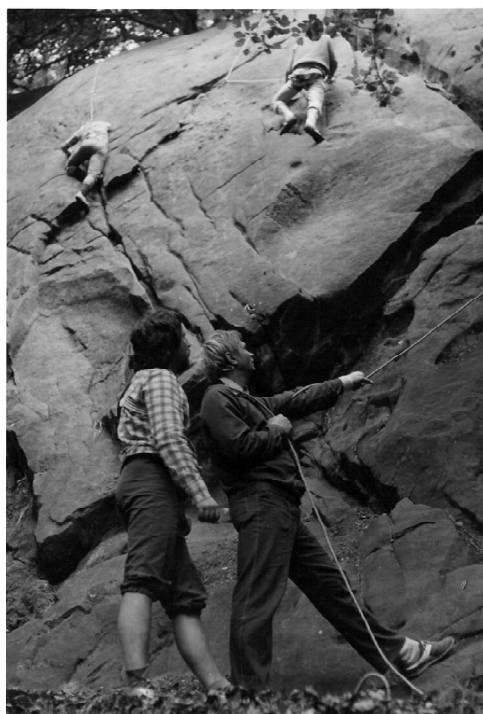
Na mne ještě velmi zapůsobila akce zimní Roháče, kdy jsme ve vichřici s Meďošem po tmě dorazili do bivaku za celou skupinou. Té se ve větru a mrazu podařilo uvařit jeden ešus polévky (zmizela ve mně a Meďošovi). A tak hladní celou noc povzbuzovali sténajícího omrzlého Meďoša slovy: „Vole neřvi, máš pětikilový spacák, tož ti nemože být zima!“ Do toho se ozýval Igor: „Jdeme dolů, zasype nás lavina.“ A v jednu v noci se dali skutečně s Meďošem na sestup. I Šiša ráno zaperlil, když se obrátil na Laďu se slovy: „Vole celou noc si myslím, že zahřívám Jitce kolena a oni jsou to tvoje boty!“

-Jitka -

se psal rok 1990.

Tady, myslím, první bouřlivá léta našeho oddílu končí...

- text: Meďoš, foto: archiv HOUBu -

SVIŠŤIPILKA

Na následujících řádcích na vás čeká hodně zajímavý rozhovor, který se uskutečnil krátce poté, co bylo na naší stěnu naistalováno dopadiště. Ještě než se začnete do prvních řádků, dovolím si vám stručně představit osoby a obsazení onoho veselého podvečera, kdy rozhovor vznikl:

Tomáš Svišť Pilka, zvaný také Pilkin - známá to postava volného lezení a boulderingu - filozof našeho sportu, pro mnohé z nás Velký Guru, autor mnoha známých těžkých prásků

Břeťa teaČR Lebloch - jakýsi týpek, který si myslí, že umí dělat lezecký časopis a dobré rozhovory s lezeckými hvězdami

Macek - netřeba představovat, ta která peče ty skvělé mrkvové koláčky.

Kde se vzala přezdívka Svišť'?

Tak to je komplikované. V deseti letech jsme jezdili s takovými jakože pionýrama, ale jakože naši vedoucí nás vedli ve style skautů. A tak my jsme byli na táboře a já jsem nikdy neměl přezdívku a když jsme hráli nějakou hru tak mě začali tam mlátit nebo mně něco nějak mně mučili a já jsem u to začal nějak kvílet a tak mně prostě řekli, že su Svišť'.

Kafe s mlíkem nebo bez?

Chcu to s mlíkem. Jo, díky.

Co pro tebe znamená lezení?

Všechno, no. Všechno.

Já si nedám kafe. Vidím, že máš docela namakané nohy, posiluješ aj nohy?

Neposiluju, ale tak lezu nohama. To se posiluje samo.

A bruslení na to nemá vliv? (in-line brusle)

Má, určitě. Tak, ale víš já jsem měl nohy vždycky silné, protože já jsem aji lyžoval, když jsem byl menší. Dělal jsem takové to všelijaké posilování . Dřepy na jedné noze a takové randy.

A kolena v pohodě?

Kolena začínají bolet až od letoška, ale mám dojem, že to díky té páteři spíš. Prostě nějak divně chodím, nějak jinak. A to někdy víc bolí ty kolena. Jinak kolena v pohodě. Ale teda čoveče, to teda když začne bolet, tak to su překvapený, jak je to nechutná bolest, ty kolena. Hodně mojich známých si na to stěžovalo, různě na kolena a tak, a to je teda hnus. Ale asi to už ale bude jenom přibývat.

Mě by zajímalo, jako kdy tě začaly různý části těla bolet.

Ne, tak to mně bolely vždycky, ale tam jde o tu hustotu. Protože bolet tě to začne už ve dvaceti že, ale to je prostě normální (Macek přitaká), ale že se to pořád zhušťuje a je to pořád horší. Když tě

foto (c) 2011 R. Schneider

neboli tři-čtyři věci, tak to si asi marod. V tomto věku. (smích)

Parkrát jsem byl u tebe doma a viděl jsem tam činku, cvičíš i takové ty klasické bicepsáky a takové ty klasické kulturistické cviky?

Poslední roky vůbec, ale cvičival jsem to. Cvičival jsem ty separované na záda, na bicák, na tricák a takové, ale posledních 10 roků vůbec. Su rád, když du lézt jako, tady to už zmizlo.

Nedávno jsem četl článek od Kuby Nováka o tom, jak jste začínali lézt a docela mě fascinovala fotka, kde brutálně hákuješ direktu. (všichni smích) Fakt' sto jako brutálně takto hákoval, kdysi?

Jasně a byl jsem rád, že jsem to vylezl. To bylo prostě na max. To jsem lezl aj Fialku, z toho fotka tam nebyla. Fialka, Diretko a Kapsa to byly prostě hákovačky úplně na max v tom věku. Nevím, to jsem měl 12 roků třeba, nebo 14? No spíš tak nějak 12-14. Nevím. Ono to bylo na max. Prostě i jako hákovačka. Což je paráda. (smích) Teď je jiná doba.

Svišť'ovi zvoní telefon...

Jsem zapomněla sladíš?

Nesladím, úplně si to odhadla dobře. Tak, kde jsme skončili?

A nechceš k tomu ještě šťávu?

Chcu .

Bezinkovou?

Chcu. Ty už úplně víš, co chlap potřebuje. (Břet'a se směje)

Co považuješ za svoji nejtěžší cestu, kterou udělal? Je to Čarodějův učeň, Absolutní vědomí nebo Kudlanka anebo úplně jiná cesta?

Hm, čoveče. Já už to hodnotím jenom jako, protože už si to nepamatuju, která byla jakoby nejtěžší. Vždycky je to pocitově, že. Vždycky máš pocit z něčeho jako... No v podstatě objektivně rokama se projevilo, že nejtěžší cesta, kterou jsem udělal, je Čarodějův učeň. Jako mně nedal nejvíc práce tenkrát, ale zjevně po letech je jasné, že to je nejtěžší. Takže mně daly třeba tenkrát víc práce cesty, které byly převislé. Tenkrát jakože nebyl prostě ten trénink na převislé cesty, takže to mně dalo víc práce. Dneska ty cesty nejsou tak hodnocené jak Učeň. Takže tak.

A myslíš si, tys dal tenkrát, možná trošku provokativně Kudlance 11-, myslíš si, že to je 11-? Nebo spíš tak, jak to oni shodili na 10+?

Já si myslím, že je to slabých 10+, že to ani 10+ není. (smích)

A Učeň je 10+?

Jo, to jo.

A Vědomí?

Vědomí tak to bude těch 10 asi , si myslím, už to tak zakulatím. Ono prostě ta klasifikace prochází časem. To je prostě tak. Časem se vždycky mění. Takže přirozeně ty převislé cesty dneska padají dolů, protože všichni lezou v převislech a trénují v převislech a kolmé cesty dneska naopak jsou velice ceněné a jsou nahoře. Ale Kudlanku, už když jsem ji udělal, jsem věděl, že to není víc jak 10+. Ale dal jsem to ať se to prostě leze. Je zajímavé, že to funguje. A po letech, kdy prostě je jasné, že to není tak těžké, se to furt leze, víc než ten Učeň. (smích)

To je zvláštní.

To jo.

Dočetl jsem se v Montanách, že jsi hodně závodil dřív někdy na začátku 90. let. Co pro tebe tenkrát ty závody znamenaly? A jak to působení v závodním kolotoči vnímáš dneska? Jestli to pro tebe byl přínos nebo si myslíš, že tě to v podstatě nějakým způsobem brzdilo před lezením v těch skalách. Přece jenom, nevím, jak to bylo dřív, ale dneska to jsou dvě odlišné disciplíny. Málokdo dokáže být dobrý tak i tak.

Hm.

Kromě Adama.

To byly vždycky odlišné disciplíny, ale víceméně, když jsi dobrý, tak ti nezbyvá nic jiného, než závodit. To je vlastně úděl těch dobrých. Já jsem to vždycky tak bral, že závodit musím. Protože musím předvést, že su dobrý. Vztah jsem k tomu nikdy moc dobrý neměl ani jsem nikdy nebyl moc dobrý takový ten závodní typ, že bych se na závodech ukázal na 120%. Tak to nikdy. Spíš to bylo naopak. Ale když si dobrý a mladý, tak ti nic jiného nezbyvá než závodit. To tak prostě je.

Tys byl někdy profesionál?

Né, nene, nikdy. Tenkrát za nás to nebylo. Ještě.

Ze závodů, největší tvůj úspěch byl jaký?

Hm. Tak 7. místo na světovém poháru na Jaltě. Ale nevím. Já považuju spíš za největší úspěch spíš ten Malokarpatatský paroh. (smích) Mě to přišlo tak pocitově. To byly sice závody místního významu, slovenské, vlastně bouldering, ale podařilo se mně tam vyhrát takovým způsobem, že prostě, že jsem cítil *ano toto je vítězství*. Protože jsou

závody, kde jsi první a jsou závody, kde vyhraješ a sů závody, kde jsou prostě lepší a jsou za tebou. Nebo naopak, ty jsi lepší a skončíš někde v poli poražených. Málokdy sedne ten závod tak, jak je rozložení těch sil. Kdybys to lezl druhý den, tak to dopadne úplně jinak.

Vzpomínám si na jeden dost legrační článek z jedné staré Montany, jak jste s Rost'ou Tomancem stavěli svět'ák v Praze. (Montana č.) Bylo to dost zábavné. Stavění cest na závodech taky tě bavilo nebo to bylo spíš, že tě to zajímalo nebo to byla možná nějaká profesijní záležitost?

Zajímalo mě to spíš profesně. Byla to nová zkušenost, což bylo supr. Ale zpětně to hodnotím jako: *Je to prostě práce*.

Práce, no, ono to tak je. To znám. (smích) A co se týká bouldrů dělal jsi v bouldrech nějaká prvovýstupy. Tam si ceníš nejvíc čeho?

Hm. To je těžké čoveče. Tak na těch bouldrech. Tam bych snad ani nebral čeho si nejvíc cením, protože ono tam ani nemožeš říct, který bouldr si ceníš nejvíc, protože tam jde fakt spíš o ty pocity jako takové a vlastně každé lezení na boulderingu, kdy odcházíš a cítíš se dobře, tak to je prostě ten úspěch. To je ten nejlepší prvovýstup.

A který bouldr nebo projekt ti dal nejvíc zabrat?

Fů, tak těch bylo hodně. (smích)

To jako, že když ti nedá zabrat, tak to tě ani nebaví?

No jasně. To je fakt. (smích)

Mně se párkrát stalo, že sem byl na nějakám zájezdě a v podstatě jsem z tama odjížděl s takovým pocitem, že jsem jako hovno vylezl,

Svišť horský (*Marmota marmota*) je se svou délkou 42-84 cm (bez ocasu) a s hmotností mezi 4 až 8 kg největším zástupcem čeledi veverkovitých (*Sciuridae*). Má krátkou a širokou hlavu, končetiny s velmi ostrými drápy a velice hustou srst, která je na hřbetě šedohnědá nebo žlutohnědá, na bocích a bříše světlejší a na obličejí kolem očí a na temeni hnědočerná. Žije v norách, které vyhrabává pomocí svých končetin se silnými drápy, které fungují podobně jako rýč. Poměrně hravě si dokáže poradit i s velkým kamenem, který dokáže odstranit pomocí svých pevných zubů. Staří samci jsou samotáři. Pokud vylézají za potravou, často se staví na zadní končetiny a vyhlížíjí možné nebezpečí ze strany predátorů. Pokud predátora spatří, vydají výstražné pištění. Svišť horský se živí téměř všemi dostupnými rostlinami, zrním, ale také hmyzem, pavouky nebo červy. Páří se na jaře po hibernaci.
Zdroj – Wikipedia.cz

ale parádně jsem si zalezl. Měls to taky tak někdy?

Jasně. Pořád to tak člověk má. (smích). Je to furt lepší, než když něco vylezeš a nemáš pocit, že to bylo dobré.

No to je jasné. V poslední době se strašně diskutuje, na hradištském webu, na lezci a všude možně o bouldrování v Chříbech. Určitě na to máš i ty nějaký názor. Tak poděliš se?

Jo, určitě. Tak já su možná ten, který to inicioval, že se o tom vůbec debatuje. Já nejsu zastánce toho, aby se to nějak propagovalo a aby do Chříbů jezdili lidi někde z Čech nebo ze severu Moravy, protože vidím, že ty Chříby nemajú na to kapacitu a nemajú na to kvalitu té skály. Prakticky tam když začnou jezdit masy lidí, tak ta skála se okamžitě zničí. Takže v podstatě z takového sobeckého pohledu, vidím, že není dobré to nějak popularizovat. Třeba bouldry na Kozlovi, to se klidně může popularizovat, na hřebenu taky, ale třeba právě ta Pečínka tam je to takové, že je to měkký materiál a tam prostě každý rok jsou ty bouldry jiné. Tam to odchází a už je to vidět. Přesto že se to snažíme jakoby tajit, stejně tam jezdí víc a víc lidí a jde to tam prostě do kyttek. V podstatě i kdyby se to teď zpopularizovalo, tak už není moc co popularizovat, protože půlka bouldrů už je zničená. Takže to je celé, o co jde. Nejsu zastáncem toho, aby lidi nejedli do skal. Ať tam jezdí co nejvíc, ale zrovna tady jsou ty skály hodně nekvalitní. To je o tom.

Trošku škoda, že tady v okolí podmínky pro bouldering úplně ideální nejsou.

Ale o to lepší máme bouldrovky. (smích)

Co sika?

Nooo...

Sika a Chříby?

No, to je vážné, no. To je vážné téma. (Břeťa smích - vážný smích) Hm. To je těžko na to zaujímat nějaký názor. Ale víceméně jsem taky sikoval nějaký věci v Chříbech a beru to tak, že u chytu, u kterého je jasné, že upadne, tak ho radši zasikuju. A na druhé straně ta sika to tam hyzdí. Takže je to na hranici toho, co vlastně snese ta ochrana přírody jakoby když se to tak vezme a toho když to tam bude olámané, tak to tam nebude taky ideální. Prostě lezením se skála ničí. To je bez debat. A teď jde o to, co je větší zlo, jestli to zasikovat nebo to nechat tak.

Mně třeba osobně na sice nevadí tak moc ta estetická stránka, ale spíš mně vadí, že když si šáhnú na tu skálu a na tu siku, tak ten pocit je úplně někde jinde. Ta sika špatně drží.

No jasně, to je zase věc toho, jestli umíš sikovat nebo ne. Protože když se to zasikuje, je potřeba vzít hadýrku, tím to zaplácat. Potom ta hadýrka tema chlupama povytahuje takové chloupky jemné z té

siky a ono to má tření potom. Když to zahladíš, tak je to úplně hladké. To je humus. To už je věc provádění techniky. (Břeťa smích)

Takže sikování má svoji techniku?

Ano, já bych ti ukázal chyty ze siky, které jsou příjemné. A drží dobře, nekloužou.

Kdo byl, nebo ještě pořád je, tvůj nejoblíbenější spolezec?

Čoveče to bude těžké. Já mám hodně oblíbených spolezců.

A nemáš nějakého prostě nej? Když's začínal tak jestli s někým lezl častěji?

To je nevědná otázka (Břeťa smích).

foto (c) 2011 R. Schneider

Nechceš někomu ublížit nebo někoho nasrat.

Né, to fakt nevím. Víš co, mám hodně oblíbených spolezců. Tak ti odpovím.

Tak co musí splňovat ten tvůj spolezec ?

Co musí splňovat? Já ti to řeknu tak. Já lezu nejradši sám. (smích)

To jako v těch skalách, když lezeš s tím lanem, to moc dobře nejde.

Nejde. Takže to střídám

A když už spolezec, má to být radši chlap nebo ženská?

Hm, ženská je vždycky dobrá. (smích). Nejlepší je chlap a ženská. Chlap tě jistí a ženská se na tebe dívá. (Břeťa smích)

Čím si vysvětluješ to, že se tak dlouho držíš na špicí? Nebudem mluvit o tom jestli si nejlepší nebo nejsi. Víme, že jsou tady mladí borci, kteří jsou prostě momentálně dál než ty, ale když se podíváme na výsledky, tak stejně v nějaké té top 10 u nás se prostě držíš neuvěřitelně dlouhou dobu a myslím si, že jako spousta lidí, kteří**jsou mladší než ty, tak to nevydrželi. Třeba zrovna teď konkrétně nevím, jak je na tom Mráza, ale mám u něho takový pocit vyhoření. Že ho to prostě přestalo bavit.**

Hm. Mě to baví prostě. Já jsem se nikdy nepřemáhal k ničemu. Já jsem prostě vždycky dělal, to co mě bavilo na tom lezení a tím pádem jsem možná vydržel tak dlouho. Já to dělám, protože mě to baví. Tím si to vysvětluju. Jsou lidi, kteří brutálně trénují, mají nějaké cíle před sebou, pak je nedosáhnou, tak dojde celkové zklamání nebo do toho strašně tlačí, a tím si to znechutí. Já jsem do toho tlačil jen tak přiměřeně a nikdy mě to tak neznechutilo, že by mě to přestalo bavit. Navíc, když je spousta jiných činností, sportovních, co můžeš dělat. Ale tak jak lezení mě nic neuspokojuje. Takové to staré ohrané, vyváženost fyzické a

psychické stránky v tom lezení, to má málokterý sport. To se mně na tom strašně líbí. Jak je to různorodé, to lezení. Bouldry, lano, převisy, plotny položené a takové. Možeš to pořad měnit.

Nikdy jsi teda neměl pocit, že by ses na to vykašlal?

Čoveče mně to ani nenapadlo.

Tak na to navázu. V roce 1996 jsi pro Montánu řekl, že vidíš budoucnost lezení v jeho rozmanitosti, o které jsi teď mluvil. Myslíš si to stále stejně, že ta rozmanitost je budoucnost lezení?

Jasně. Vidíš to na Adamovi, ten teď udává jako ten směr. Je to přesně ta rozmanitost. Což je na tom to úplně úžasné. Takže jsem sám potvrdil, cos sám řekl. (smích) Já su chytrý. (smích)

Vrátím se do Chřibů. Ják reálně vidíš, myslím si, že momentálně největší projekt Chřibských lesů, narovnaní Oblinária?

Hm.

Slyšel jsem o tom, že to vidíš reálně?

Reálně to vidím, rozhodně se to přelege, ale už méně pravděpodobně to přelegu já. Rozhodně to někdo vyleze. Vylézt to jde, to je jasné, ale jestli to je největší projekt Chřibů, to nevím. Třeba na Budačině, ta plotna se mně zdá, jako že to je lepší projekt.

Jo?

To je větší mazec.

Myslíš tam vlevo od Zdivočelých sokolíků?

Jo. To je prostě ...

Myslíš si, že v dnešní době, kdy všichni lezou sportovní cesty se někdo pustí do plotny?

Já doufám, že jo. Doufám, že tam Adama dostanu. (smích)

Na kolik Oblinarium odhaduješ?

Hm, hm. Já odhaduju, že ten bouldr nahoře, co tam je, že je tak zhruba za 8A, ale kolik bude cesta, těžko říct. To nevím jako. Těžké. Takže nevím.

Co je podle tebe nejefektivnější trénink?

Ježišmarja to se mění. To záleží na tom, v jakém si stádiu, v jaké si fázi. Neexistuje nějaká poučka, co je nejefektivnější trénink. (Svištův názor, ale je, že všichni jsou přetřénovaní, proto nic nelezou.)

Ty ještě trénuješ nebo jen lezeš?

Já jenom lezu, ale teď jsme potkali Kazo Linka na Alternativce a on se mě ptal úplně stejně: *Trénuješ ještě nebo ne?* A já, že už netrénuju víc jak 10 roků a on, že: *Hmm, zajímavé.* A pak mně viděl lézt a viděl, že lezu na doraz a pak říká aha, takže trénuješ (Břet'a a Svišť smích).

A ty máš doma stěnu, né?

Hm, jo ale na té vůbec nelezu.

Tam je to furt to samé.

Mě to nebaví na umělé stěně.

Mě moc taky ne.

Vůbec, já su zoufalý na to. Já jsem tam lezl 2 roky a pak jak kdyby přesáhneš určitou hranici, a teď tam chodím jednou za rok. Vůbec tam nelezu, ale jednu za rok je to úplně perfektní.

Nám se osvědčilo to, že jsme pozvali lidi z oddílu a ti vymýšleli odlišné bouldry.

Jasně, to jediné tě může zachránit, že jdeš s někým a že tě to baví.

Že vymýšlejí něco nového.

Já jsem taky ložíval dřív dost sám, jako že tréninkově. Ale jakmile se vylezeš na umělých stěnách, tak to mě pak už nebaví. Tam mě nemá co potkat, co by mně překvapilo.

Bál ses někdy při lezení?

Pořád.

Aha.

A co děláš, aby ses nebál?

Hm, snažím se lézt. (smích)

Co si myslíš, co je tvoje silná stránka? V čem si prostě dobrý?

Hmmm.

Tak víme, že děláš dobré matrace.

Jo, jo. (následuje dlouhá přemýšleci pauza) Tak ještě dělám dobré stěny. (smích). A pak už nevím. Už asi nebudu v ničem moc dobrý. Já sem vždycky byl dobrý v tom, že jsem byl ve všem průměrný. To je moje silná stránka. Fakt.

To je docela dobrý průměr. Průměr někde kolem desítky, to je fakt dobrý průměr. (smích) Máš deníček na Lezci. Baví tě čísla? Baví tě srovnání s ostatními, ta soutěž? Spousta lidí, kteří deníček nemají to strašně odsuzuje a nechápu to, a potom jsou tam takové ty diskuze, že ty si debilní deníčkář a podobně. Vidíš v tom něco pro sebe, něco pozitivního? To srovnání s těma ostatními? Můžou to být často lidi, které vůbec nikdy nepotkáš, přesto si můžeš říct: "On toto dal, já jsem to nedal" nebo naopak.

Mně se to zdá dobré. Pokud chceš, tak si to dáš veřejně a máš jasnou statistiku svých přelezů a víc den a víc průměry, máš tam ty tabulky, aktivní měsíce, neaktivní. 10 nejlepších výkonů během posledních 12 měsíců. Mně se to zdá dobré. Přesně víš, jak na tom si. A buď na to máš, aby ses srovnával s ostatními nebo na to nemáš a můžeš si to vést neveřejně. To je v pohodě. Samozřejmě když stoupáš v žebříčku, jde ti to, to je každý rád a když jdeš k zemi, musíš se s tím vyrovnat. Není to tak jednoduché. Má to svoje plusy i mínusy. Pokud to máš rok, dva, zjistíš, že stejně nejde honit jenom ty cesty do deníčku. To by sis vůbec nezalezl. Ty musíš lézt pro sebe a mezi tím, mimochodem, si zapisovat do deníčku. Pokud lezeš jen pro deníček, tak si vůbec nezalezíš. To záhy zjistíš. Já nerozlišuju deníčkáře nebo nedeníčkáře. Buď si zapisuješ nebo ne, ale lézt musíš sám.

S tím jak vyšel nový průvodce, spousta cest změnila klasu. Myslíš si, že opravdu v minulosti ty obtížnosti byly tak špatně trefené nebo je to tím, že lidi jsou trénovanější? Já osobně mám trochu pocit, že je takovým trendem doby - to, že když někdo něco přelege, tak to shodí, že to za tolik není. Momentálně je to prostě největší lezecká frajčina.

Já to nesleduju, protože toho průvodce nemám, tak to nestuduju. Ale když vidím, že se to lidi snaží srážet, tak rozhodně su proti tomu. Protože ta cesta je pořád stejná, většinou je spíš těžší, protože je oklouzanější a tak. Hlavně by cestu neměli srážet lidi, kteří ju vylezli stokrát. Ti by se měli vyškrtnout a vůbec by se neměli vyjadřovat ke klasifikaci a taky by se měli vyškrtnout ti, co to dali na OS. Těm to sedlo a nemají právo se vůbec vyjadřovat.

Živíš se stavbou stěn a výrobou dopadišť a chytů. Je to na užití?

Jo, hm, žiju.

Žiješ.

Chtěl bych poděkovat všem mým zákazníkům a taky těm budoucím. Chtěl bych poděkovat, že žiju.

Co děláš když nepracuješ nebo nelezeš?

Hm, ty voe. To ti nemožu říct. (smích)

To je dobrá odpověď. Máš nějakou myšlenku, kterou bys všem chtěl sdělit, co se týká lezení?

Tak to mě překvapilo. To si budu muset promyslet.

Promysli si.

To je jednoduché. *Lidé lezte.* To už někdo určitě řekl.

Kdysi jsem kdesi četl, nevím jestli to byl rozhovor nebo přímo od tebe, že dřív ten kdo trénoval, ten byl ostatníma lezcama zatracený a lidi ložili venku a lezli venku, opravdu „něco“ a dneska všichni trénují a jak s to říkal, jsou přetrénovaní a všechno možné a ty výsledky neodpovídají tomu, jak strašně dřou. Čím to je?

Já si myslím, že je to tím, že je nová generace, která preferuje systém kdy si na stěně zatrénoujou perfektně, kdežto venku je může potkat spousta věcí, které jim to překazí a oni si to prostě nechou nechat překazit. Oni chtějí jet jak ta mašina a jak si na to zvykneš, těžko se tomu odvyká. Na skále, když lezeš, někdy to jde hůř, někdy líp, ale na tom tréninku jsou vždycky 100% podmínky. Myslím, že je to hodně o tom. Lidi mají dneska málo času a snaží se ho využít co nejefektivněji a pro ně je nejefektivnější to, že jdou trénovat. Potom, když už v tom žiješ, se ti to stane důležitějším než vylézt něco někde venku. Pro spousta lidí to tak je. Asi to je doba. Sved' me to na dobu. (smích)

Kolik uděláš shybů na jedné ruce?

To jsem nedělal hodně roků, ale určitě aspoň 3. (smích) Fakt jsem to nedělal strašně dlouho. Já ti řeknu, jaké mám rekordy. Rekord mám na levé 7 a na pravé 4.

Levou máš silnější?

Šikovnější. (smích)

Jaké máš nejoblíbenější oblasti?

Tý, tak já si zalezu všude dobře.

Kdybys nám měl doporučit nějakou, kterou bysme neměli minout?

Kozla, ne (?), to je jasné. Tos chtěla slyšet. (smích) To je nejlepší skála na světě. Fakt.

Tak to si du pro krumpáč.

Ty už si vymýšláš.

Tak když už člověk leze dlouho.

Já si myslím, že je to o tom, v jakém se ocitneš rozpoložení a s jakýma lidma tam si. Zalézt si můžeš dobře úplně kdekoli. Hlavně když si venku v přírodě.

Jo, to jo.

To mě fakt baví. Pro mě je nejlepší, když si venku v přírodě, když se tam setká dobrá partija, to je taky plus a když je dobré počasí, další plus, to mně tvoří tu oblast ne ten šutr. Vždycky si najdeš to, co ti vyhovuje.

foto (c) 2011 R. Schneider

Co sekané chyty?

Sekané chyty mně vadí, ale když by jiné nebyly, tak se jich klidně chytám. Měl jsem aj období, když mně bylo dvacet, kdy jsem nechtěl lézt sekané cesty. Byli jsme v sektoru v Bouxu a tam byly takové cesty a já, že to prostě nepolezu, že je to sekané, ale za pět roků jsem to už lezl. (smích). Vem si to, že nejoblíbenější cesta v Krasu je paradoxně sekaný Kašpárkův hrobeček. To je sranda.

Úplně mě to rozbřečelo. (Macek u rozhovoru krájí cibuli)

To ti věřím.

A co materiál? Preferuješ nějaký materiál?

Žula, pískovec. Vápenec je supr, ale když pořád stárnu a stárnu, budu mít čím dál oblíbenější pískovec. Na tom vápenci je to strašně fyzické a taky ten požitek z toho lezení není takový. I když se nadřeš, tak ty pohyby nejsou tak ladné a pěkné jak na písku. Na tom pískovci máš často dojem, že je to zázrak, žes to vylezl. Že to snad není možné, že to jde vylézt. To je to, co mě na tom tak strašně baví. Na vápenci je to spíš naopak. To snad není možné, že se tam neudrším. (smích)

Na písku je spousta morfo cest, kdy na další chyt nedosáhneš.

To jo. S tím se musíš vyrovnat. To se nedá nic dělat. Tak máš aj jiné cesty, kde dosáhneš. A někdy to je zábava, když to nemůžeš lézt jako ostatní a musíš to vylézt nějak jinak, a pak je to o tři stupně těžší. Já to беру jako výzvu, pokud to jde vylézt. Samozřejmě se u toho člověk rozčílí. Aj někdy. (smích).

Na tom písku je to speciální, většinou nějaké hladké břicho, kde nic nechytíš, chyty jsou daleko od sebe, poslední stup a čím si delší tím je to lehčí.

Ale eště se vždycky můžeš vymluvit na výšku.

Já už to shledávám jako výhodu. Můžeš říct: *Já tam nedosáhnu.* Hotovo. (smích)

Když pomínu to, že teďka máš nějaké problémy se zádama, měls dřív, třeba když jsi ještě závodil, nějaké zdravotní problémy, zranění?

Měl jsem postupně všechny prsty zraněné, klouby a tak. Takové klasické zranění, za měsíc tos dal do kupy. Vážné lezecké zranění jsem neměl. Přičítám to tomu, že jsem vždycky dokázal zvolnit v té správné chvíli. Člověk vždycky cítí, že něco je špatně. Zranění se nikdy nestane zničeho nic. Těch znamená je moc, jen člověk to ignoruje. Klasika, jak v jiných oblastech života.

Jak odpočíváš od lezení?

Od lezení? Prací. Já už to teď nemám, že potřebuju odpočívat od lezení, spíš to mám tak, že potřebuju jít lézt a nejdu. Lezu tak 2x týdně a to je málo. Kdybych lezl 4x, tak bych mohl odpočívat od lezení. Odpočívat... Jedu se projet do lesa na kole nebo na brusle a tak. Mám rád takové primitivní činnosti, kde můžeš vypnout hlavu.

Řešil s někdy stravu, hmotnost a takové ty věci? Na začátku 90. let to bylo docela aktuální. Na některých starších fotkách v Montanách vypadají lezci dost hrůzostrašně. Z dnešního pohledu jsou lezci spíš namakaní atleti.

Řešil jsem to vždycky a řeším to i teď. Když si lezec, tak podvědomě držíš dietu a ani si to neuvědomuješ. Prostě si

vybíráš stravu, která je vhodná, aby ti to nevadilo při lezení. Myslím, že to člověk řeší pořádkem.

Máš aj nějaké neřesti?

Já mám enom neřesti. Já bych se zeptal spíš jestli mám..., jak je to naopak (?) řešit? (smích) To su ty dobré vlastnosti? Nebo jak to je? To bych se spíš zeptal.

Jáké máš dobré vlastnosti?

No, to právě nevím.

Myslíš si, že si cílevědomý?

Jo, to jo. Až moc. (smích)

Je ještě něco, o co by ses chtěl podělit s našima čtenáři.

Radši ne, vy už byste ze mě dostali aji co bych nechtěl říct, jak vás tak sleduju. Vypadá to dobře ty otázky. Tolik jsem toho už nakecal? To je neuvěřitelné, že. Jo mám neřest, že su ukecaný.

Mě by spíš zajímalo, jestli si na sladký nebo na maso?

Na to jídlo? Já su na sladké. Podle mě všichni sportovci jsou na sladké. Existují výjimky, které jsou na maso, ale 90% sportovců je na sladké. To mám vypořádané. Kdo je zvyklý se zatěžovat, namáhat se, skoro všichni jsou na sladké.

Když jsme u stravy, používal jsi někdy doplňky - gainery, energetické tyčinky, přípravky na regeneraci atd?

Jo, před třema rokama jsem si koupil jeden a doteď ho mám nevytřebený. Kolouch s Ondrou Nevělikem, že jdou do nějakého velkoobchodu a že jestli nechcu taky něco. Tak jsem si taky vzal. Takový prášek. Oni, že je to na měsíc, já už to mám 3 roky a furt to tam je. Jak netrénuju, tak to nemám kdy jest. To se jí po tréninku. Za nás to moc nebylo. My jsme si koupili vaničku tvarohu, když jsem ještě hodně trénoval. Teď už netrénuju, jenom lezu. Když si po lezení něco dáš nebo ne, podle mě to nehraje tak velkou roli. Mně to přijde, že to je jak vitamíny. Dáš si to, máš z toho dobrý pocit, žes pro sebe to něco udělal, ale skutečnost je myslím taková, že dobrý pocit je to jediné, cos pro sebe udělal.

Dnes je hodně moderní regenerace. Regeneruješ?

Regenerace?

Takové to protahování, masáže, sauna...

Tak to jo, to já všechno dělám a vždycky jsem to dělal. Já su na ty požítky. Opravdu. Teď si to uvědomuju, když to říkáš. Mě by to ani nenapadlo. Sauna, masáže. Já chodím pravidelně. To chodí málokdo.

Tato regenerace je rozhodně lepší než nějaká ty preparáty.

Rozhodně mám jistotu, že mě to pomáhá. V sauně i na masážích se cítím dobře a kdyby to nemělo žádný jiný účinek, tak tento účinek mně stačí. Pro mě je regenerace, i když se vysprchuju. (smích) Já se rád chodím koupat, mám rád takové ty relaxační věci, wellness. Já su vlastně moderní.

Kdybys byl mladší a měl poznatky této doby, změnil bys něco, třeba v tréninku nebo přístupu?

Ty mě rozplačeš úplně. *Kdybys byl mladší, co bys dělal jinak?* (smích) Do prdele! (smích) Do prdele, kdybych já byl mladší. (smích)

Tak promiň, kdybys teda mohl vrátit čas.

S tím už nic nenadělaš.

To je tak. Klasická odpověď, co chceš měnit? V té chvíli ses rozhodoval, jak ůsměl a nezměnil bys na tom nic. Já teď, kdybych zemřel, tak bych musel říct, ano udělal jsem moc chyb, ale byl jsem spokojený se svojím životem.

To je nejdůležitější.

Takže neodstěhoval by ses do Španělska a neužíval by sis tam

lezení?

Jak Sharma třeba.

Vůbec ne. Kdysi jsem za komunistů chtěl emigrovat. Celou noc jsem rozjímal a v podstatě jsem zjistil, že utečeš z toho prostředí, ale sám před sebou nikdy neutečeš. A ty si děláš ten život. Ty si ho vytváříš a ty vlastně nemáš kam utéct. Od té doby se mně zdá, že tam, kde žiju je dobré místo na život, a že by to bylo kterékoli jiné místo. A snad kdybych se narodil v Rusku, taky by to bylo dobré místo. Musíš to přijat, jak to je. Dneska můžeš cestovat, kam chceš. Proč bych se kurva, někam stěhoval, když si tam můžu zajet. To je úplná blbost.

Když jsme se dostali ke komunistům a emigraci. Když jste začínali s lezením, byla to aj taková, nebo já jsem měl ten pocit, otec taky lezl, že to bylo i takové sdružení lidí, kteří cítili, že v lezení je ta svoboda, kterou jim nikdo nevezme. Protože na tom vršku na ně nikdo nedosáhl. Měli jste to taky tak?

Samozřejmě. Tady u všech těchto činností za komunistů měl člověk dojem, že vzdor, odpor proti režimu v jakýmkoliv činu byl v tobě. Ani jsi nemusel dělat sport. Ať děláš cokoli, co bylo proti režimu, cítil ůs v tom svobodu. My jsme tím tak nasáklí, že já se toho do konce života nezbavím. Já jsem zažil revoluci, když mně bylo 21. Relativně mladý člověk. Strašně su rád, že jsem do těch dvaceti komunismus zažil. Fakt to je zkušenost. Když vidím, že ju ty lidi nemají, jsou úplně někde jinde. A nejhorší je, že společnost bude zase dělat ty chyby znova.

Lezl ůs aj někdy v horách?

Jo, protože když jsem začal lézt, nebylo skálolezení uznané jako disciplína, všechno byl jen trénink do hor. Byl jsem asi 20x v Tatrách. V Tatrách je krásně, ale lezení tam stojí za hovno. Podle mě. (smích)

Cos dělal před tím než jsi začal podnikat?

Za komunistů jsem se snažil nic nedělat, jenom lézt. To bylo v tom věku 17, 18 let. To se mi dařilo jen částečně. Takže jsem byl zaměstnaný pod městským úřadem. Mohl jsem pracovat poměrně málo, takže jsem jezdil hodně lézt. Po revoluci jsem začal dělat střechy, a pak jsem založil firmu a dělal jsem chyty a později stěny. To už bylo po revoluci. Před revolucí jsem dělal rok jako zámečník, a pak na tom městském úřadu, kde jsem musel odpracovat určité hodiny, a pak jsem mohl jít lézt. Sportovci za komunismu se měli dobře. Já nakonec taky, když nad tím tak přemýšlím. Ale teď by se všechno dělalo daleko líp - že by ses na všechno vysral a jenom bys lezl.

Takhle to teď dělá spousta lidí. Dneska není problém se dostat na vysokou školu. Lidi si to rozloží.

Když si mladý, tak můžeš 2-3 měsíce dělat nějakou práci, která je třeba dřina, ale vyděláš tam prachy a ten zbytek můžeš jenom lézt. To je supr.

A nějaké veselé historky z natáčení.

Teda těch je.

Aspoň něco veselého.

To by chtělo nějaký vtíp. To mě říkal Janek Bednařík: *Víš jaký je rozdíl mezi horským vůdcem a bohem?* - *Bůh si nemyslí, že je horským vůdcem.* (všichni smích)

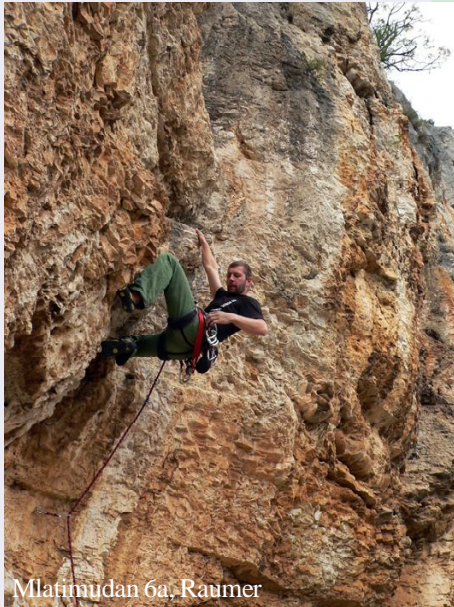
Jo, jo. Dost dobrý. Tak díky za vtíp i za rozhovor.

www.pilka-kameny.cz

Fantastické údolí s kouzelnými krasovými jevy a vodopády říčky Bijela, jako vystřižené z filmu o Vinetuvovi, to je Karin - lezecká oblast, ležící asi 40 kilometrů východně od NP Paklenica. A jak kouzelné je toto údolí, tak parádní je zde i lezení po několika převážně výrazně převislých vápencových masivech. Už jenom ta Rybana tu chybí.

Příjezd z Paklenice je jednoduchý. Jedeme směrem na dálnici a těsně před nájezdem ji podjedeme. Odbočujeme doleva na Grečac a dále na Benkovač. Těsně před městečkem Karin je odbočka doleva na malou silničku ve směru Lončari. Tato silnička se po chvíli mění na šotolinovou cestu. Je nutné nenechat se tímto odradit a zvládnout od křižovatky asi 1,5 kilometru k místu, kde se dá odstavit auto. Dá se pokračovat i dál a zastavit až skoro nahoře, ale doporučuji spíše spodní parking, ze kterého jsou ty nejlepší sektory do 10 minut chůze.

Mlatimudan 6a, Raumer

My jsme zde lezli v sektorech Cassin a Raumer, které oba poskytují pěkné lezení. V sektoru Raumer narazíte místy na trochu horší kvalitu skály, ale vsůtupy jsou vedeny těmi nejpevnějšími místy masivu a volné bloky jsou hojně sikovány. Cesty jsou zde od mírně převislých

až po vyloženě sportovní vytrvalostní dardy. Obtížnost na Raumeru je spíše vyšší - pouze 1 6a, 2 cesty za 6b+ a pak několik osummínusek, osmiček, jedna devětmínuska a jedno 7c+/8a. Podkova Cassin je v pravé části více nakloněna pohodářům s cestami, které začínají na 5c a nejsou tak převislé. Střední a levá část pak slibuje vytrvalostní převislé lezení od 7a po 8a. Cesty jako Cochize 7a+, Totem 6b nebo Ozira 5c na Cassinu, či Magarac 6b nebo Gumby 7a/a+ jsou perlami tohoto nádherného údolí.

Vápenec i chyty jsou velmi příjemné a celá oblast poskytuje dobrou alternativu pro ty, kteří už mají sportovky v Paklošce nachozené nazpaměť. Za zmínku jistě stojí i to, že my jsme zde strávili den plný slunce, lezení v krátkém rukávu či bez trička, zatímco v Paklošce celý den přšelo.

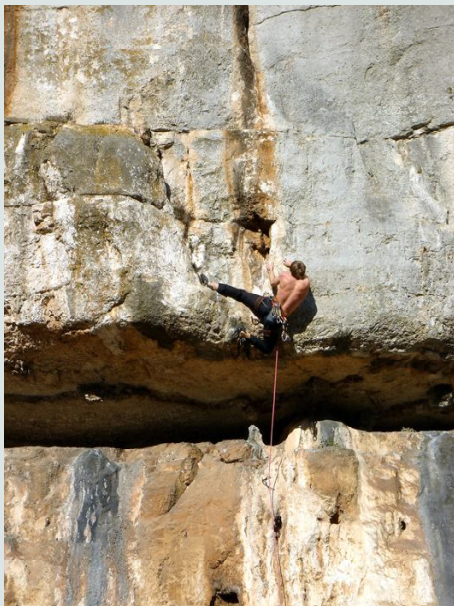
- text teaČR, foto Macek -

LIMSKI KANAL

Několik sektorů z krásného ostrého vápence nedaleko od světoznámých sportovních oblastí v okolí Slovinského Ospu najdeme také kolem úzkého výběžku

Z Ospu se ke skalám okolo tohoto fjordu dostaneme přes Koper, za kterým přejedeme hranici do Chorvatska a po krátké chvíli se napojíme na dálnici směr Pula. Z dálnice sjíždíme na Vrsar a Limski kanal. Asi po 2 kilometrech přijedeme na křižovatku tvaru Y, na které je velké parkoviště a vyhlídková věž, z které lze pohlédnout až na hladinu kanálu. Pokud pokračujeme doleva po hlavní silnici, dostaneme se po 300 metrech k sektoru Gavranik. Sektor je přímo u silnice a nelze ho minout. Parkuje se asi 50 metrů za skalami, hned u silnice. Tady najdeme dobře odjištěné cesty v položeném až kolmém masivu s břichovitým převisem. Obtížnost sahá od čtveřek po 8a.

Pokud se na křižovatce tvaru Y vydáme doprava, přijedeme po asi

300 metrech k dalšímu parkovišti s vyhlídkovou věží. Tady zaparkujeme a sestupujeme kolem věže dolů k moři po lesní pěšině. Sektory Horoskop a Krugi se dají po této pěšině obejít dokola, takže je skoro jedno, zda sestupujete pořád dolů, nebo traverzujete po skalním prahu doleva. Na Horoskopu najdeme mírně převislé cesty převážně v nižší obtížnosti s krásným

výhledem na hladinu zálivu. Sektor Krugi poskytuje v pravé části lehčí lezení v položených a kolmých stěnách, vlevo jsou pak těžké výstupy až k 8a a nějaké projekty. Bohužel jsou zde některé cesty sekané a umělé chyty.

Pokud bychom z parkoviště pokračovali dál, až před vesnicí Kloštar, mohli bychom zde odbočit doleva a prokličkovat k posledním dvěma sektorům.

Celá oblast nabízí poměrně zajímavé lezení, které může být dobrou alternativou pro ty, kteří jsou zněchuceni přeplněnými stěnami na Babně či v Črnim Kalu. Pro sportovní práškače, toužící po převislých natěkávačkách však doporučuji zůstat raději v Mišja Peči.

- tex a foto teaČR -

Vysoké TATRY oddílový výjezd k 25. výročí

Stará slovenská pověst říká, když Bůh stvořil zem, rozdělil andělům krásu, aby ji roznesli po krajinách. Nejmladší z nich si chtěl zkrátit cestu přes vysoké pohoří. Nemohl však s těžkou zátěží vzlétnout výše, zavadil o jeden z ostrých štítů, a všechna krásu se mu rozsykala po dolinách po okolí.

Pověry o tajemných karpatských silách dlouho bránily lidem proniknout do hlubokých karpatských lesů, i díky tomu se hory ve středu Evropy staly přírodní oblastí. Slovanské kmeny je odpradáva nazývaly Území skal, z toho pochází i jejich název Tatry.

V úterý, den před odjezdem do Vysokých Tater, jsme se telefonicky domlouvali jak kdo s kým pojedá a v kolik bude odjezd z UB city. Vše vypadalo velice dobře, ale byla to pouhá domněnka.

Ve středu plný radostí a nedočkavostí jsem byl nachystán na odchod a naráz zvonil telefon. „Odjezd bude o půl hodinky později“ říká „L“. „Jo to je v pohodě“ na to odpovídá Bob, ale to ještě nevěděl co ho čeká.

V domluveném čase dojdu na místo odvozu při slunném počasí s plným báglem, zpocený a nikdo nikde...však v pohodě, ještě je čas, ale nakonec se z UB city odjíždělo cca o dvě hodinky později. Než se všichni sešli, nakoupilo se potřebné jídlo, ani nemáte představu jak dlouho to trvá J.

Na místo jsme dojeli v odpoledních hodinách a Lubošovo auto se nechalo u Štrbského plesa na parkovišti. Sbalili jsme si veškeré potřebné věci, Luďa samozřejmě i pár lahví dobrého pití a vyšli jsme směrem k Popradskému plesu. Z nenadání se objevil silnější déšť, tak jsme chvíli čekali pod přístřeškem jednoho obchodu. Naštěstí to byla jen taková přeháňka, a mohlo se dále přes les po kamenité cestě pokračovat až k chatě na domluvené místo k Popradskému plesu, kde jsme měli zajištěné ubytování.

Čtvrtek.

Je naplánovaný hromadný výstup na Žabího koně. Všichni členové HO UB city se docela těší na cestu. Ranní brzké vstávání členů ukazuje na to, že chtějí být u Žabího koně první. Nakonec k cestě dorazí všichni společně a první na sestupu do hřbetu, odkud začíná cesta. Sestavilo se pět dvoučlenných družstev a začalo se. Slaňuje Honza a bere za sebou Boba, druhá řada je Masík s Dalinem, dále pak za nimi zbytek oddílu.

Výstup na Žabího koně není nikterak těžký, tak třetí stupeň obíznosti, ale je spíše morální. Člověk leze po plotně přímo na hřebenu a má před očima velký rozhled nad takovou, dá se i říct propastí z polské strany. Tahle cesta mi ukázala, jaký je pohled z vrcholu hory krásný a měl by k nim mít člověk respekt a úctu.

Na konečném místě u štandu cesty se čekalo na zbytek lidí, kteří cestu lezli, aby se mohlo udělat skupinové foto. Honza byl z takového čekání i nervózní, ztráta času, už mohl mít vylezené další cesty. Ale nakonec přece vydržel, až všichni dolezli. Ostatní si delší čekání doslova vychutnávali okolní krásou hor i pivem. Krásně bylo vidět na Rysy, kde se pohybovalo tolik turistů, jak mravenců na cukru. Udělali jsme skupinové foto a už jsme slaňovali dolů, do doliny. Slanění z Žabího koně se udělalo na jednu délku, 60 metrů dlouhé lano.

Pro Honzu, Masíka, Meďoše a Luďu byl jeden výstup za den málo, tak se rozhodli jít ještě jednu cestu. Ostatní už sešli dolů na chatu k Popradskému plesu. Někdo to bral po žulové cestičce pro turisty a někdo si to ještě vychutnával cestou přes balvany a sutě poblíž plesa.

V pátek jsem si udělal spíše takový odpočinkový, výletní den. Ale nakonec jsem zjistil, že i ten dává zabrat. Domluvil se výšlap k Hincovému plesu, a pak dále na Köprovský štít. Nádherná cesta po turistické značce, kde napomáhali k lepší orientaci i mužiči z kamenů. Z vrcholu Köprovského štítu byl nádherný výhled jak na Kriváň, tak i na Rysy a v dálce se objevoval Gerlachovský štít. Co více k tomu dodat, turistů na tomto vrcholku bylo velice málo, dalo se tu i v pohodě posvačit a chvíli poležet, odpočinout a pokochat se krásnými horami a nabrat nové síly na cestu zpět k chatě. Ve chvíli, když se Šiša, Naďa, Jožka a Bob kochali

výhledem po okolí, Anička čerpala nové síly pro sestup, překvapil ji jeden z mužiků a dodal hodně energie.

Jak se dorazilo v odpoledních hodinách k chatě, chvíli se odpočinulo, pojedlo se a nabraly se nové čerstvé síly, rozhodl jsem se, že volný čas je třeba ještě nějak využít. Vyrazil jsem spolu s Lindou kolem Popradského plesa na symbolický cintorín. Je to tiché místo, které upozorňuje na tragické neštěstí, které postihlo i zkušené horolezce. Na kapličce ve stínu je napsané motto „mrtvým na památku, živým pro výstrahu“

K večeru, když už byli všichni na chatě, popíjelo se, zpívalo, Jitka hrála krásně na kytaru. I když byla většina lidí čerpána, bylo jasně vidět v jejich očích radost ze zážitku z dnešního dne.

V sobotu se připravil Masík, Honza, Luďa a Bob na vícedélku cesty Štaflovka, která byla na pátem stupni obtížnosti. Ranní cesta k místu byla celkem příjemná, vědělo se kama jít, míjeli jsme Žabí plesa, kde bylo pár bivačů. Dorazili jsme na místo ke skále, kde nás čekalo nemilé překvapení. Lezení po Štaflovej cestě bylo obsazeno

hojným počtem maďarských a polských národností. Ale jak již víme, broďští borci si dovedou se vším poradit. Masík s Honzičem nechtěli setrvat dlouhou frontu jak na banány, tak se rozhodlo, že vylezeme cestu, která byla hned vedle. Byla to cesta Stanislavsky taky za 5.

První na skálu se pustil Luďa, který bral na druhého Boba. Jakmile Bob došel na štand, zajistil se, dolézal za ním Masík a Luďa se pustil na další délku ke štandu. Cesta byla docela příjemná, pohodová, zakládaly se freнды, smyčky, až na jedno místo, které bylo blízko plotny, kde skapávala voda na skálu a bylo to možné přelézt pouze na tření. Za tímto kritickým místem byla velká plocha na odpočinek, tak se rozhodlo, že chvíli popijem a pojíme, nabijem se novou silou, aby nám nic nebránilo dojít až na vrchol cesty.

Po dosažení štítu jsme si udělali vrcholovou fotku, sbalili veškerý matroš, smotali lana, a jakmile jsme našli cestu na sestup, kterou jsme chvíli nemohli najít, sestupovali jsme směrem do údolí.

Při tom sestupu z cesty Stanislavsky jsem potkal strach a musel mu čelit bez pomoci a vlastní silou. Bez jištění se plazit po větších balvanech z polské strany byla pro mě hrůza. Zde jsem poznal, že 50 procent je výstup a 50 procent je sestup. A opět pro Honzu, Masíka a Luďu byla jedna cesta málo, tak si dali Štaflovou, která byla už

volná.

Bob měl hrůzu z toho sestupu, tak odmítl jít. Navrch by to asi šlo, ale jít dolů byl děs. Tak se rozhodli, že polezou trojku. Ti ji dali v pohodě a sestup byl pro ně ještě pohotovější.

Při večerním povídání u otevřených lahví se zjistilo, že jsme sestupovali jinou cestou, než je zvykem u tohoto štítu.

V neděli ráno jsme se všichni balili a jak kdyby to ten nahoře věděl, že opouštíme Popradské pleso spustil se silnější déšť, chvíli to vypadalo, že nechce, abychom opouštěli tak nádherné místo. V čekání až déšť ustane, jsme udělali skupinové foto strhaných, ale přesto usměvavých tváří, na terase u hotelu.

O chvíli déšť ustal a my jsme mohli vyrazit s plnými bágly k autům ke Štrbskému plesu. A odtud směr ČR...domůůů.

Velkou roli, při takových akcích hraje počasí, a nám to s tím počasím skvěle

vyšlo.

- tex Tomáš Bob Mikač, foto Bob a další účastníci zájezdu -

PS.: Opatrně jme nahlédli do království těchto hor, potichu jsme se rozhlédli a nechali svoje myšlenky unášet krásnou přírodou.

HO T. J. Sokol Uherský Brod ve spolupráci se svými partnery, Vás zve na

Slovácké OUPN 2012

10. ročník rankingového závodu ČHS v lezení na obtížnost

4. února 2012, Sokolovna Uherský Brod

em-NET

HOUB

LNICE

www.oupn.wz.cz

Traverso erboso

Asi měsíc pře Velikonoce donesl Med'oš na trénink nákres k cestě v té obrovské stěně vlevo od Zebrát. Překlad popisu slibova tuctové, dobře odjištěné (120 nýtů) lezení v nádherné skále. Cesta byla v roce 2009 asanována. **Název: Bumerang.**

Je docela brzo ráno. Jedeme ze San Sira směrem k Zebrátám. Chvilí vymýšlíme, kde zaparkovat, aby ten slibovaný nechutný přístup nebyl tak dlouhý, ale věřte nebo ne, ojetat se to nedá. Kličky serepentýnami pod stěnou. Vše jde hladce: funíme a potíme se, a už teď nám v hlavách šrotuje, co jsme si to zase vymysleli za kokotinu. Konečně jsem u heliportu a vstupujeme na pěšinku pod stěnou. Najednou jakési lup! a já se instinktivně přikrčuju. Ale ne, není třeba se bát, to je jenom bejszampér. Konečně jsme na nástupu. Stěna se však nezdá příliš kompaktní. Asi nás čeká pěkné dobrodruží. A taky že jo!

Hned první štanď je tutový. Tvoří ho několik rakovin svázaných smyčkou, která byla na světě určitě dřív než já. Další délka nenechá nikoho na pochybách, že lezení touto cestou je spojeno s pevnou skálou, krásnými pohyby a elegancí - to vše zabaleno v těch slibovaných 120 nýtech! Houby s octem! Jištění mizerné, převislý koutek, který vytlačí a hnusná spára. Následuje převislá pětka, ve které si Pól nemůže tak dlouho vybrat, čeho se chytit, až se najednou otočí s lokrem velikosti hlavy v ruce a úplně debilně se zeptá: „Co s tím?“. Co asi s tím ty vole!

Po několika psychadelických, v podstatě nezajistitelných délkách, ve kterých nenajdete tu tolik citovanou vyváženost psychické a fyzické složky obtížnosti (pocuchaná psychika totiž výrazně vede), přistáváme na obrovské polici. Následují asi 2 délky do lesíka, jedna lesem a pak: **traverso erboso!** Brutálně nechutný traverz na celou délku lana. Pól jde jako první, netušíc, že v momentě

jeho pádu vyleze Honza zpoza rohu s lanem jen tak v ruce. Naštěstí to Pól na té polici, na které jako zázrakem přistál, vyblancoval. Med'oš se rozhodne že právě v tomto fantastickém místě taky okusí ostrý konec, a pak toho docela lituje. Komédie s názvem bumerang - cesta mazáků, ale stále nekončí. Když už konečně zvládneme ve zdraví traverso erboso, čeká nás výlezová délka žlábkem, který je celý postavený z legokostiček,

kterým zapoměli udělat ty zapínací cuplíky. Přemýšlím, jak se toto leze a vzpomínám na ranní vtípky typu: „Víš proč sa to menuje Bumerang? Protože sa každý z púlky vrátí!“ Konečně šťastně stojíme na pěšince. Netušíme však, že nás čeká ještě asi 10 kilometrový trek do Arca. Dalo díky, žes nám přijel naproti. Moc sil mně už totiž nezbyvalo.

- teaČR-

Mikulášské boulder závody

13.12.2011

Místo: bouldrovka Bojkovice

Start: 14:00 hod.

Konec: ??? až zavřů Sao

Jídlo: kdo si co donese

Pití: pivo, víno, slivovica

KEJKLE

Moravske

- *Tatí, my pojedem na skály?*
- *Jó...*
- *Já chci taký...*
- *Ale jó, šak ty pojeděš taky Filipe, neboj...*
- *A možu si vzít bagr?*
- *Jasně...*
- *A tatí máš bouldrmámu? A mádžo?*

Já su v klídku, já mám natrénováno z naší púdičky!

Ty koky, Filipe, čumím, jaká nám to dorazila konkurence! To se budem muset sááákra ohánět!

Začátkem listopadu nám byla známým brněnským lezeckým činovníkem - Janem Čajem Šálkem představena nová boulderingová štace v Chříbech. A představení to bylo vskutku velkolepé! Čaj si pro nás nachystal bouldrzávody. V životě bych nevěřil, že na takovou monstr akci, na které bylo okolo šedesáti lidí je v Chříbech prostor. Ale on tam ten prostor v té Kudlovické dolině opravdu je. Dva sektory s několika balvany a masivky a několika desítkami boulderů od trojek po 7Běčka!

Nevím jak ostatní, ale já, Macek, Mates i Filek jsme si zalezli parádně na obou sektorech nad i pod studánkou. Navíc nám zůstal po Kejklich krásně vyvedený průvodčík, který nám umožňuje se na místo činu vrátit a dokončit rozlezené bouldry.

Pískovec je většinou poměrně kvalitní. Škoda snad jen několika zasikovaných chytů a toho, že některé bouldry, pokud nebudou zhusta navštěvovány a periodicky čištěny, asi brzy zarostou mechem a kapradím. I přesto Čajovi a jeho helfrům velká poklona za obrovský kus dobře odvedené práce, díky které je na světě další Chříbská bouldroblast. Nelze jinak než tyto kousky pískovce doporučit. Na své si přijdou technici, milovníci nízkých i vysokých nástupů, malí i velcí - pro všechny je všeho dost. Snad jen pro ty bouldrové osmičkáře se tu toho moc nenajde. Ale co, mně to nevadí, já ty bouldrové osmičky nelezu.

- *Tatí, tatí, já ti ukážu tady tu hranů!*
- *No ukaž Mates...*
- *Ale já potřebuju namádžovat!*
- *Já chci takíí!*
- *Jasně Fili, taky si mádžni... Ale počkej, nejdřív Mates. Pak budu jistit tebe.*
- *No pod' Mates - nohu nahoru, sem, sem ji dej!*
- *Fili pod'. Šup!*
- *Huráááááááááááááááááááááááá!!!*

Chřibský Hnědáček

Letošní hnědáček, to bylo vskutku hard-core pouze pro odolné jedince. Všecko to začalo už někdy v srpnu, mým přítrobným dotazem na Jelena (myslím, že to bylo na Kozlovi) jestli jako bude Hnědáček. Jelen s naprostou přesvědčivostí prohlásil, že Hnědáček bude. Jenže já vůl se zeptal ještě před tím i na stránkách HK a UH. No a asi týden po tom Kozlovi sme byli na Kozlovi znova a večer doma u kompu, s ještě namágovanýma rukama čumím na ten hradišťský blog, a přemýšlám, estli sa ten Jara Blatný nepřešpal, páč tam psal, že jako Hnědáček nebude. Tak sem se ve vši lenosti vykašlal na nácvik techniky, taktiky, jízdy na kole a lezení chřibských kvaků a pustil jsem se po hlavě výhradně do lezení pořádných cest. Stejně jsem vlastně po předloňském hnědákovském zklamání z druhého místa už ani nechtěl moc jet, takže co. Je to jenom mistrovství světa v chřibolezení. De o hovno. Najednou se však na hradišťských stránkách objevil článek od Jelena, jakože Hnědáček bude a že ho pořádá on. No není to fipné? Hnědáček a pořádá ho Jelen!

Byl sem tou zprávou jakýsi rozhozený, tak sem si řekl, že to stejně bude letos beze mě. Ale červíček hloidal. Mladí se kasali, že letos už je o vítězi rozhodnuto a takové ty silácké kecý. Co jim tak trochu pocukat nervy. Aby to cuchání stálo orpavdu za to, oslovil jsem na poslední chvíli zarytého Koliňáka Kuba. Ten mi na ještě poslednější chvíli odpověděl, že pojede, jenom že nemá kolo. Docela dobré – jet Hnědáčka a nemět kolo! Kdo to kdy viděl! Kube, Kube! Kolo sem sehnal, dokonce na něm byly aj náslapy, které pasovali na Kubovi tretry – paráda.

Den před Hnědáčkem v obýváku nervózně okusuju tužku, kterou si píšu plán na Hnědáčka. Kdo kdy tento závod jel, jistě mně potvrdí, že bez přípravy se to dá jen těžko zvládnout - natož vyhrát. Kub dává devítky na OS, takže mu tam píšu všechno – i to, na co se (ač domácí) sám moc necítím. Seznam je to pekelný, protože po sečtení bodů se dostávám až na magických 666. Jen se tak sebevědomě poušmēju pod svých pár vousků a těším se, jak ty mladé zítra provětráme! A to i přes to, že Jenys s Polehničem trénovali, ladili trasu a bůhví co ještě.

Kub stále nejel. Měl dorazit v osm, ale nic, V deset sem mu už volal, jako kde je. O půl dvanácté v noci dorazil, vysmátý jak rajče, že jede z Plzně, že boural (komín) a pak byl ještě lozit – je úplně na kašu. Abychom si tu naši skvělou formu a taktiku ještě víc doladili, dáváme si medovinku, při které totálně shodíme schopnosti všech našich soupeřů, o kterých víme a nevím v kolik, ale nakonec jdeme opravdu ještě trochu spát.

Den závodu začal parádně. Vylosovali sme si 6! To je jasné, to vyhrám! Jenže pak se to začalo kurvit. Z pumpy mě zůstalo v každé ruce po jedné části, což jsem ještě s nadsázkou okomentoval v tom smyslu, že aspoň to budu mít víc odpružené. Když ale Kub zjistil, že cyklotretry nechal u nás a Macek, že nechala nezamčený barák, polil mě studený pot a začínal jsem mít pocit, že v tomhle souboji nebudeme lovci, ale kořist, na které si nejedna namakaná dvojice pošmákne jako na větrníku ze Syslova. No ty koky! To ještě nebylo všechno! Následovaly další katastrofy: přijeli silní brňáci a Jenys s Polehničem neměli cestou z Brodu na autě defekt (asi jsme to s téma hřebíkama na E50 podcenili – příště víc, jen víc!).

Nicméně sme s Kubem docela odolní kluci, takže naskakujem na svoje bajky s tím, že i přes všechny nepřízné osudu je vítězství na dosah! Stačí ujet asi 70 kiláků buchlovským kopcama a vylézt asi 50 cest a bude posekáno.

Když tedy kdosi (asi omylem) zakřičel START vystřelil Kub takovou rychlostí, až jsem se lekl a zůstal stát. Počkal jsem až mladí dravci zmizí ve zvířeném

prachu a vyrazil za Kubem směr Barborka. Tedy na úplně opačnou stranu než všichni ostatní. První část závodu začala vskutku dobře – už po 10 metrech tlačíme. Mám pocit, že plíce se mi chtějí roztrhnout. Konečně se to trochu položilo. Na nejlhčí z nejlhčích převodů dojíždíme pod Barču a funíme ke skalám. Bereme to zprava doleva. Začínáme pětkou, pak se Kub vyklepe jako startka na Úletech a já pro jistotu vynechávám. Rozhodčí Přema odpaluje jednu od druhé a pozoruje naše snažení s jistou dávkou pobavení. Střídáme se ve zběsilém tempu, jistič je často pouze na okrasu. Kub skáče po skále jako Osman, když vylezl 400 stop za 2 minuty – úplná opice. Chvilama se aj bojím - ne o sebe, ale o něho! Najednu se přiblíží plánovaná hodina odjezdu (tu tužku jsem včera nerozkousal úplně, takže došlo i na plán časový) – bodů je mrtě, i když 100% splněno nemáme. Kopnem do vrtule a tradá na Osvětimanky – cesta ubíhá docela dobře – jede se víceméně z kopce. Až na Vlčák. Tam se to ale všechno pokazí. Já se však cítím dobře – asi mně prospěla ta prázdninová cyklistika do práce. Kopec je za náma. Zajíždíme z cesty do lesa. Tam vyfakujeme nějakého týpka s traktorem – chtěl potlačit, ale my něj je: *Ty vole*

závodíme! Tady de o titul! Toto je MS!!! Na Osvětimankách to jedeme zase tak nějak automaticky – některé nepřijemné obludy vynecháváme a už zase šlapeme do pedálů. Kozel – tady se většinou láme chleba. Markéta nám půjčuje svoje lano, protože to naše krátké jsme museli ještě víc zkrátit a do Rohovky by to už asi fakt nevyšlo. Jsme docela na kašu. Jediné, co mě povzbuzuje je absence našich největších soupeřů. Když pak dorazí, tak mně novou sílu do žil vlije to, jak vypadají. Jsou na tom možná ještě hůř než my. Vylezem co se dá – v podstatě se už vůbec nejistíme – jako lano v osmě máme, ale to jen tak pro formu. Já pekelně zabujuju v Devizákovi, a když ho dám, tak opravdu začínám věřit, že to dokážem a zvítězíme. Bohužel na kole nás ještě čeká strašné peklo. Nejdřív milión větví na zelené – to byl fakt hnus! A pak krize při stoupání na Brdo. Na Budačine už po několikáte dojíždíme Macka s Fialicí a když je vidím, mám pocit, že děvčice končí už tady. My si rychle vlezem Mezi kozy a pak ještě lousknem tu 4 vedle a mažeme pryč. Kopec na Bunč je nekonečný. Ale za kratší konec taháv spíš Kub – to je snad poprvé, co svému parťákovi na Hnědákoví ujižím. Zato sjezd na Salaš je za odměnu. Poslední kopec je ale totální opruz. Kub velkou část tlačí – má problém s přesmykovačem – je v pi (však víte kde, ne?). Setrvačností sjedeme k Břestecce a hodně odevzdaně se vyploužime pod skály. Tady narazíme na Među s Laďou. I ti dva si všimli, že vypadáme hrozně a se

škodolibou radostí nám to oznamují. Vymotáme pár krátkých cest a utkáme dolů – časový limit končí za 5 minut. Kub běží rovnou ke kolům, já za rozhodčíma. Radmil už vlastně odchází od ohniště, ale zatímko mně do papírku ještě dá a cesty rychle zapíše. Zhoupnutí přes potok a – jsme tam. Teď už jen umřít a bude to.

Myslím, že máme šanci, ale vůbec to není jisté. Brňáci, Jenys s Polehničem a taky Jelen s Viktorem – všichni mohli zajet lépe než my. Ale teď, zrovna teď je to úplně jedno. Protože právě teď nám na stole přistálo pivo a s gulášem.

Tímto děkuji všem, kteří mě přesvědčili, že má cenu to ještě jednou zkusit.

- teaČR-

Hot sport news

Opět je tu seznam toho nejžhavějšího, co uherskobrodští sokoláci podnikli na horách, v nížinách i hospodách. Tentokrát z letního období. A jen pro jistotu opětovně dodávám, že kdo se neozval, má smůlu - slavný prostě nebude. Takže chcete-li se příště doma chlubit, že se o vás píše, jak jste dobří, případně chcete-li na to sbalit nějakou babu (nebo chlapa), musíte pro to taky sami něco udělat! A jen tak na okraj. Nejjednodušší a nejlepší věci v tomto směru je, zapojit se mezi deničkáře na lezci. Jde přece o body!!! Důležitéz krom toho ovšem je taky občas někam zajet a něco pozkoušet a ne se furt jenom válet na dopadišti na bouldrovce. Aspoň na závody vyražte!!!

Jenys Sedlačík pokračuje v drcení těžkých cest (nad 7b) všude možně. Půlku léta načal **Kouřovou 9- PP** na Kozloví. Na Maníně přidal boulderový **Krucifix 8+/9- PP** a na Prečíně **Secouritate 9-flash!** Pak si dal v Buči jednu z nejkrásnějších krasovských cest **Věčné bez peněz 9-** na **PP**. Září bylo hlavně o **Hnědákoví**. Na 6. ročníku tohoto lezeckocyklistického háčéčka si Jenys vyjel a vylezl **2. místo**. Začátkem října se po 3 letech vrátil na Domanižu, aby si v převisech svěřil pytel v **Sifónové bombičce 8+/9- PP** na Domaniži a v ten samý den potvrdil svou výkonost odhalením **Velkého tajemstva za 9-/9 PP**. Ke konci října si Jenys zkusil aj trochu zabouldrova a na Pečince si dal **Duhu zleva i zprava (6C a 6C+)**.

Zbyšek Sušil se po studijní pauze opět pustil do lezení a tréninku. Ještě na konci července **flashnul Katmai už nemai.. 8-** na Břestku. Výsledkem jeho postátnicového snažení je však přeлез **Sifónové bombičky 8+/9- PP** na Domaniži na 2. pokus. Dobrý návrat! Že se Zbyšek dobře rozlezl, potvrdil při návštěvě Ospu a oblastí na severu Chorvatska. V Mišja Peči dal na **OS Lukova 6c** a **Albanski Konjak L1 6c+ (8-)**. Na Babně přidal na **flešáka Demolition party 6c** a v chorvatské oblasti v okolí Limskeho kanalu zabodoval v **U.g.i.g. 6c+ OS**.

Ondra Polehňa spojil na 6. ročníku **Chřibského hnědáka** své síly a umění na kole i v lezení s Jenysem a podařilo se mu ukořistit **2. příčku**. Jinak o sobě tento silák nedávno prohlásil, že nemá zaměstnání, nemá peníze, nemá přeazy, a přesto dal poslední peníze za lezečky. A udělal dobře - nová kopytka mu určitě pomohla v závodě v mytí hrnků (**MejCup**), kde skončil v hustohusté konkurenci na **30. místě**. Gratulace!

Slušnou sbírku zajímavých bouldrů si připsala **Macek Leblochová**. Sice se to nezdá, ale on takový boulder za 6B+ na OS je taky docela nářez - kdo leze, ví. Takže: **Průlet nad zemí 6B+ OS** a **Nemocný nohy a ruce 6B+ flash** (oba Bor) + **Čertův ledový dech 6C** (Bor), **Duha zleva 6C** (Pečínkova skála) a **Lomák 6C** (Ostaš). Navíc se Mackovi **zadařilo i na Hnědákoví**, když společně s Martinou Fialicí Fialovou z Olomouce **obsadila v ženské kategorii 1. místo**.

Břeťa teaČR Lebloch navázal na své dobré výkony z července. V krase na Holštejně se mu v jeden den podařilo dát **Vlkův nářek 9- PP** a **Krucifix 8+/9- PP**. Na Barborce si odškrtnul **Komu voní hrana 8+/9- PP**. V parádní slovenské oblasti Jelenec si vychutnal **Chameleóna 9- PP**. Začátkem září zabodoval na **Hnědákoví**, když se mu ho podařilo **již po třetí vyhrát**. Navíc v **novém světovém rekordu!** Konec září oslavil cestou **Under pressure 8+/9- PP** v rakouském Adlitzgrabenu a **onsajtem Niemandland 7a (8)** ve stejnojmenné oblasti, která se nachází na konci údolí Hollental. V půli října přidal do své sbírky střechovitě převísle **Velké tajemstvo 9-/9** na Domaniži. Jak známo, dobře rozjetý vlak se zastavuje fakt špatně. To teaČR potvrdil i na zájezdu do Paklenice. V kouzelném

kaňonu nedaleko Karinu dal na **OS Gumby 7a/a+ a Cochize 7a+**. Ve značně zatečeném Hramu ztrestal jedinou suchou linií - **Volos 7b+/7c PP**. Učitelovi se daří i v bouldrech, kde atakuje jedno 7A za dalším: **Žralok 7A a Klasickéj SD mantl 7A** (oba Pečínkova skála), **Gumídek 7A, Magické oko 7A** (oba Bor) a naposledy **Spára nespára 7A** (Ostaš).

Sázka o Voňu ženy na Skalce u Trenčína už zná své vítěze i poražené. **Zbyňa dal tuto vyhlášenou 7+**, jejíž obtížnost je asi úplně někde jinde (anebo prý stačí umět ložit), **jako první** a porazil tak svého vyzývatele **Póla**, který dal výše jmenovanou cestu o něco později. Voňa ženy omámila i **Hozu Lekeša**, který neodolal jejímu vábení, natáhl nosem a vydechl až u slaňáku.

Neuvěřitelnou (viz diskuse na www.HOUB.cz) zprávu zaslala naší redakci **Markéta Pavlíčková**. Vyrazila si jen tak s pár silnými chlapama na Petráč a přivezla si pěknou sérku těžkých bouldrů: **Aligátor 6C, Aumax pravý 7A** a hlavně **Barakuda 7B+**. Markéta nám všem přelezem Barakudy nasadila bouldrovou laťku pěkně vysoko. Gratulace!

**HOUB děkuje všem donátorům,
za finanční pomoc při budování
nové boulderingové stěny**

Rubrika na přání

*Kdo že to říkal, že lezení v ledu
není nic pro něj?*

kydy z redakce

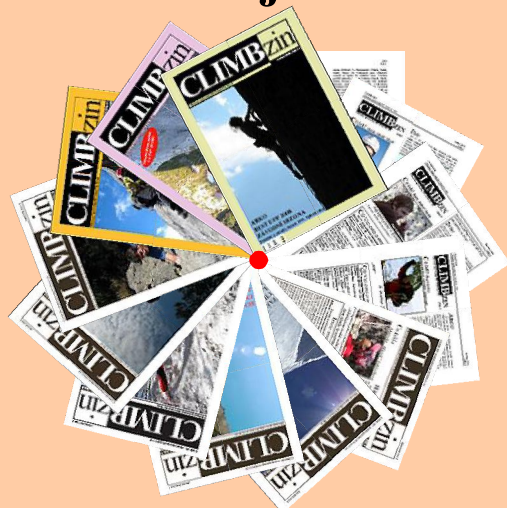
To Vám byl zase jednou týden! Po prosmrkaném zájezdu do Ospu, kde jsem si lezení mohl akurát tak prohlížet a fotit, přišel nabitý pracovní týden. Finišování časáku, večné urgování HOUBařů, aby se hlásili do soutěže o dřevěnou karabinu (ti lotři nereagují ani mé klení: HUMBARDUM!), shánění sponzorů na 10. ročník S-O, milióny restů v práci a slíbená pracovní sobota... No prostě mazec! Ve středu mě z pracovní agónie rozesmál Plíhal (Macku díky ♥), a ve čtvrtek ráno u dveří kanceláře zjistím, že jsem si doma nechal klíče! Kolegyně se přede mnou schovávaly - myslel jsem si, že mně nechtěly v tom mém trápení s klíči pomoci. Když jsem konečně vyškemral klíč od naší uklízečky Zdenky, čekal mě další šok. Na zemi papírky a na nich vzkaz, že v objektu je bomba. A navíc tam cosi tikalo! A kruciš!, řekl jsem nahlas a skoro po latinsky, já to tady budu muset nechat evakuovat! Ale ne-é. To si ze mě jenom kolegyně pěkně vystřelily (holky díky za dárek k narozkám). Když si pak na fb přečtu, že mi k narozeninám přeje sám velký stavěč Krivošejtsev, tak mně ani nevádí, že zase odjíždím dost pozdě z práce, že zítra musím dodělat ještě mrtvé věci, že budu mít tu pracovní sobotu, a že pozdě odpoledne pojedou přes půl republiky, abych se mohl v neděli vrátit. Hektické to sice je, ale o čem by to bylo, kdyby nebylo.

Vezmu si nějakou knížku, pustím si do uší Let it rain... od Dickinsona a budu se těšit, že už brzo přestanu smrkat ta nazelenalá námořnická lana a zase začnu trénovat. Nemůžu se dočkat! Lezení je totiž parádní relax a ten já teď potřebuju jako sůl.

Hellelúja, šťastné a veselé a zúčtujeme spolu v příštím roce, loupežníci!

- taváryš učitel -

S touhle postupkou oškubeš aj Staszka!

Ve 20 snad: Slováké OUPN 2012, Best uff 2011, Mikulášská bouldrsejšn, Rubrika na přání, HSN etc.

Trénuj se svým GURU!!!

I ♥ BAULDERING!!!

SPOLEČNÉ TRÉNINKY:

stěna v UB: středa 17-19, pátek 17-18, neděle 14-16

bAulderofka: pro předplatitele téměř neomezeně,
pro ostatní ve výše uvedených časech a dnech

Půda v DN - čtvrtky od 16:00 po domluvě s obyvateli č. p. 423

PS: Moc to nepřehánějte, stejně jsou prý fšeci přetrénovaní!

www.oupn.wz.cz

www.vrcholky.cz

www.houb.cz

(c) 2009 autoři článků, fotografií a kreseb, CLIMBzin
nepodepsané příspěvky by redakce C-Z

Texty neprošly žádnými stylistickými úpravami a všechny názory jsou zaujaté a jednostranné (jak už to prostě bývá) a vyjadřují postoje autorů, které se nemusí shodovat s názory redakce, natož s těmi Vašimi!!!

CLIMBzin

občasný zpravodaj horolezeckého oddílu

T. J. SOKOL Uherský Brod

šéfdirigent: učitel; grafika: teaČR

gramatická korektúra: Paed. Dr. Miroslava Končítíková - díky
presssss: tiskárnu snad doma máte, ne?

Na internetu je časopis uložen na adrese:

WWW.VRCHOLKY.CZ

Podpořte našeho nového poskytovatele prostoru na síti a stránky zhusta navštěvujte. Máme tam vlastní záložku, takže to najdete úplně v pohodě na OS!

Příspěvky, informace o přelezech (ve formátu doc) a fotky (jpg - bez úprav!!!), zasílejte na:

bretal@seznam.cz

netelefonujte ani nefaxujte!!!

Pouze pro vnitřní potřebu horolezeckých oddílů!

666 forever!